

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

7 декември 2010 година *

По дело T-49/07

Sofiane Fahas, с местожителство в Mielkendorf (Германия), за когото се явява
адв. F. Zillmer, avocat,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, представяван първоначално от г-н M. Bishop,
г-жа E. Finnegan и г-н S. Marquardt, впоследствие от г-н Bishop, г-н J.-P. Nix и
г-жа Finnegan, в качеството на представители,

ОТВЕТНИК,

* Език на производството: немски.

ПОДПОМАГАН ОТ

Италианска република, за която се явява г-жа I. Bruni, в качеството на представител, подпомагана от адв. G. Albenzio, avvocato dello Stato,

встъпила страна,

с предмет, от една страна, искане за частична отмяна, последно на Решение 2008/583/ЕО на Съвета от 15 юли 2008 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на Решение 2007/868/ЕО (ОВ L 188, стр. 21) в частта, в която то засяга жалбоподателя, както и искане да се осъди Съветът да не посочва повече името на жалбоподателя в бъдещите си решения при липса на окончателно съдебно решение, и от друга страна, искане за обезщетение,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová, председател, г-жа K. Jürimäe и г-н S. Soldevila Fragoso (докладчик), съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 ноември 2009 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

Правна уредба

- 1 На 28 септември 2001 г. Съветът за сигурност на Обединените нации (наричан по-нататък „Съветът за сигурност“) приема Резолюция 1373 (2001), регламентираща широкообхватните стратегии за борба с тероризма, и по-специално борбата с финансирането на тероризма. Член 1, буква в) от тази резолюция предвижда по-специално, че всички държави замразяват незабавно средствата и другите финансови активи или икономически ресурси на лицата, които извършват или възнамеряват да извършат терористични действия, или които подпомагат или участват в такива действия, на образуванията, притежавани или контролирани от тези лица, и на лицата и образуванията, действащи от името или под ръководството на тези лица и образувания.

- 2 На 27 декември 2001 г., като счита, че за прилагането на резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност в съответствие със задълженията на държавите членки съгласно Устава на Организацията на обединените нации е необходимо действие на Европейската общност, Съветът на Европейския съюз приема по силата на членове 15 ЕС и 34 ЕС Обща позиция 2001/930/ОВППС за борба с тероризма

(ОВ L 344, стр. 90; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 175) и Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 93; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 179).

- 3 Съгласно член 1, параграф 1 от Обща позиция 2001/931 тя се прилага към „към лицата, групите и обектите, участващи в извършването на терористични действия, изброени в приложението“.

- 4 Съгласно член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 списъкът, който се намира в приложението, се изготвя на базата на прецизна информация или материал в съответното дело, която обозначава, че е взето решение от компетентните органи по отношение на засегнатите лица, групи или образувания, независимо дали това засяга възбуждането на разследвания или преследване от прокурора на терористично действие, опит да се извърши, участие или подпомогне на такова действие и която информация е основана на сериозни и достоверни доказателства или улики, или на присъда за такива [деяния]. Под „компетентна власт“ следва да се разбира съдебна власт, а там, където съдебната власт няма компетентност в областта, компетентните власти в тази област.

- 5 Съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 имената на лицата и образуванията в списъка от приложението се преглеждат през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че съществуват основания да [продължат да] бъдат включени в списъка.

- 6 Съгласно членове 2 и 3 от Обща позиция 2001/931 Общността, като действа в рамките на правомощията, предоставени ѝ от Договора за ЕО, разпорежда да се замразят средствата и другите финансови активи или икономически източници на лицата, групите и образуванията, изброени в приложението, и гарантира, че средствата, финансовите активи или икономическите източници, или финансовите услуги няма да се предоставят, пряко или непряко, в тяхна полза.
- 7 На 27 декември 2001 г., като счита, че за прилагането на мерките, описани в Обща позиция 2001/931, на общностно равнище е необходим регламент, Съветът приема на основание членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L344, стр. 70; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169). От този регламент следва, че освен при дерогациите, които той позволява, всички средства, принадлежащи на физическо или юридическо лице, група или образувание в списъка по смисъла на член 2, параграф 3 от него, се замразяват. Забранено е също предоставянето на средства или финансови услуги на тези лица, групи или образувания. Съветът, действащ единодушно, създава, преглежда и изменя списъка на лицата, групите и образуванията, към които се прилага Регламентът, в съответствие с разпоредбите на член 1, параграфи 4—6 от Обща позиция 2001/931.
- 8 Първоначалният списък с лицата, групите и образуванията, към които се прилага Регламент № 2580/2001, е установен с Решение 2001/927/ЕО на Съвета от 27 декември 2001 година за създаване на списъка, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (ОВ L344, стр. 83).

- 9 Оттогава Съветът е приел различни общи позиции и решения за обновяване на списъците, предвидени съответно в Обща позиция 2001/931 и Регламент № 2580/2001.

Обстоятелства, предхождащи спора

- 10 Жалбоподателят, г-н Sofiane Faahas, е алжирски гражданин, който живее във Федерална република Германия от 1990 г., а на 18 септември 2003 г. е сключил брак с германска гражданска.
- 11 На 9 октомври 2000 г. съдия-следователят в Неапол (Италия) издава заповед за временно задържане на жалбоподателя. В посочената заповед жалбоподателят е обвинен, че е участвал в заговор с цел създаване на подразделение на групата „Al-Takfir и Al-Hijra“ (Al Takfir Wal Hijra), действаща в Алжир от 1992 г. и подкрепяща терористична дейност, както и трафик на оръжия и подправка на документи в полза на терористични групи в Алжир. С определение от 30 май 2008 г. Giudice dell'udienza preliminare del Tribunale di Napoli (съдия докладчик в предварително изслушване към съда в Неапол) препраща делото на съдебен състав от същия съд заради четири престъпления, три от които са във връзка с посочената по-горе терористична организация.
- 12 С Обща позиция 2002/976/ОВППС от 12 декември 2002 година за обновяване на Обща позиция 2001/931 и за отмяна на Обща позиция 2002/847/ОВППС (ОВ L 337, стр. 93) Съветът обновява списъка с лицата, групите и образуванията,

към които се прилага Обща позиция 2001/931. В точка 1 от приложението към Обща позиция 2002/976 за първи път е посочено името на жалбоподателя по следния начин:

„FAHAS, Sofiane Yacine, роден на 10.9.1971 г. в Алжир (Алжир) (член на al-Takfir и al-Hijra)“.

- 13 След 12 декември 2002 г. следват много решения, с които името на жалбоподателя е включено в списъка, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (наричан по-нататък „спорният списък“), което води по-специално до замразяване на средствата му. Следва да се представят тези от тях, които се разглеждат от страните по настоящия спор.
- 14 На 12 декември 2002 г. Съветът приема Решение 2002/974/ЕО за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2002/848/ЕО (ОВ L 337, стр. 85). По силата на член 1 от Решение 2002/974 името на жалбоподателя фигурира в спорния списък.
- 15 На 2 април 2004 г. Съветът приема Обща позиция 2004/309/ОВППС за обновяване на Обща позиция 2001/931 и за отмяна на Обща позиция 2003/906/ОВППС (ОВ L 99, стр. 61). Името на жалбоподателя фигурира в приложения списък. Същият ден Съветът приема Решение 2004/306/ЕО за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2003/902/ЕО (ОВ L 99, стр. 28).

- 16 С Решение 2006/379/ЕО от 29 май 2006 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2005/930/ЕО (ОВ L 144, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 5, стр. 97) името на жалбоподателя продължава да фигурира в спорния списък.
- 17 В Решение 2006/1008/ЕО на Съвета от 21 декември 2006 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (ОВ L 379, стр. 123; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 6, стр. 66) Съветът установява, че определен брой други лица, групи и образувания следва да бъдат добавени към спорния списък, установен с Решение 2006/379, без то да бъде отменено. Името на жалбоподателя не е посочено в Решение 2006/1008.
- 18 С Решение 2008/583/ЕО на Съвета от 15 юли 2008 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/868/ЕО (ОВ L 188, стр. 21, наричано по-нататък „обжалваното решение“) името на жалбоподателя продължава да фигурира в спорния списък.

Производство и искания на страните

- 19 На 20 февруари 2007 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 20 Първоначално жалбата е насочена срещу Решение 2002/848 и всички решения, приети след това, включително Решение 2006/1008.

- 21 На 30 март 2007 г. жалбоподателят отстранява пороците в жалбата, позовавайки се изключително на Решение 2006/1008.
- 22 С отделен акт, подаден в секретариата на Общия съд на 20 юни 2007 г., Съветът повдига възражение за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд. С определение на председателя на втори състав на Общия съд от 22 септември 2008 г. възражението за недопустимост е съединено с разглеждането на спора по същество.
- 23 На 1 октомври 2008 г. в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, Общият съд задава въпрос на жалбоподателя дали желае да промени исканията и правните си основания предвид приемането на спорното решение. На 17 октомври 2008 г. жалбоподателят променя исканията си, така че жалбата му е насочена изключително срещу обжалваното решение.
- 24 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 2 април 2009 г., Италианската република е поискала да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Съвета. С определение от 14 май 2009 г., след изслушване на страните, председателят на втори състав на Общия съд допуска встъпването на основание член 116, параграф 6 от Процедурния правилник.

25 Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени обжалваното решение в частта, в която то го засяга, и да постанови, че то не се прилага спрямо него,

- да осъди Съвета да не го посочва в бъдещите си решения за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, които ще бъдат приети след обжалваното решение, докато не е установено с окончателно съдебно решение, че е член на „Al-Takfir“ и на „Al-Nijra“ или че по някакъв начин поддържа тероризма,

- да осъди Съвета да му изплати обезщетение за претърпяната вреда, което да е не по-малко от 2 000 EUR,

- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

26 Съветът моли Общия съд:

- да отхвърли искането на жалбоподателя за отмяна на обжалваното решение като неоснователно,

- да отхвърли искането за обезщетение на жалбоподателя като недопустимо или във всеки случай като неоснователно,

- да отхвърли представеното от жалбоподателя искане за даване на задължителни указания като недопустимо,

- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

27 Италианската република поддържа исканията на Съвета.

От правна страна

1. *По искането за отмяна на обжалваното решение*

По допустимостта

По искането за даване на задължителни указания

28 Съветът повдига възражение за недопустимост на жалбата на жалбоподателя, състояща се по същество в забрана да се включва името му в бъдещи списъци, доколкото не е постановено окончателно съдебно решение, с което се установява, че поддържа тероризма.

- 29 Това искане трябва да се тълкува като искане за даване на задължителни указания на Съвета. В това отношение следва да се припомни, че в рамките на жалба по член 230 ЕО Общият съд не е компетентен да дава задължителни указания на институциите (вж. в този смисъл Определение на Общия съд от 29 ноември 1993 г. по дело Koelman/Комисия, T-56/92, Recueil, стр. II-1267, точка 18 и Решение на Общия съд от 15 септември 1998 г. по дело European Night Services и др./Комисия, T-374/94, T-375/94, T-384/94 и T-388/94, Recueil, стр. II-3141, точка 53).
- 30 Следователно искането за даване на задължителни указания на Съвета трябва да се отхвърли като недопустимо.

По правния интерес на жалбоподателя да оспори първоначално обжалваното решение

— Доводи на страните

- 31 Съветът смята, че жалбата е недопустима по отношение на искането за отмяна на Решение 2006/1008, тъй като, щом името на жалбоподателя не фигурира в приложението, той не е лично засегнат от решението. Съветът приема, че Решение 2006/1008 не отменя Решение 2006/379, а единствено добавя имена към установения с последното решение списък, който остава в сила. Според Съвета

промяната на исканията не може да има отношение към недопустимостта на първоначалната жалба.

- 32 Жалбоподателят твърди, че жалбата срещу Решение 2006/1008 е допустима, тъй като го засяга лично, въпреки че името му не е посочено изрично в него. Според жалбоподателя Решение 2006/1008 е продължение на списъка, фигуриращ в приложението към Решение 2006/379.

— Съображения на Общия съд

- 33 Съветът повдига възражение за недопустимост на жалбата срещу Решение 2006/1008 с мотива, че жалбоподателят не е посочен в него. Трябва да се констатира, че Решение 2006/1008 не посочва изрично името на жалбоподателя. Следователно трябва да се разгледа дали той е пряко и лично засегнат от това решение. В това отношение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика субект, който не е адресат на даден акт, може да твърди, че е лично засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, само ако актът се отнася до него поради някои присъщи за него качества или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин както адресата (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, стр. 223).
- 34 Предварително следва да се отбележи, че Решение 2006/1008 не отменя Решение 2006/379, а добавя някои имена и образувания към списъка, установен с последното решение.

- 35 Преценката на допустимостта на жалбата срещу Решение 2006/1008 трябва да се извърши в светлината на две основни съображения. На първо място, в съответствие с член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 Съветът е длъжен да преразгледа спорния списък поне веднъж на всеки шест месеца. На второ място, от съображение 2 от Решение 2006/1008 следва, че то допълва списъка, установен с Решение 2006/379, без да го отменя. Това е проявление на волята на Съвета да запази името на жалбоподателя в спорния списък, което има за последица потвърждаване на замразяването на неговите средства. След като жалбоподателят е визиран в Решение 2006/379, трябва да се счита следователно и за пряко и лично засегнат от Решение 2006/1008.
- 36 От предходното следва, че повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост трябва да бъде отхвърлено, както и че в съответствие със съдебната практика по дело Othman (Решение на Общия съд от 11 юни 2009 г. по дело Othman/Съвет и Комисия, T-318/01, Сборник, стр. II-1627, точка 53) жалбата трябва да се приеме за допустима, доколкото се отнася до Решение 2006/1008. Следователно молбата от 17 октомври 2008 г. за промяна на исканията също е допустима, а настоящата жалба се отнася — което страните признават, видно от протокола от съдебното заседание — до законосъобразността на обжалваното решение.

По съществуващото на спора

- 37 Твърденията за нарушения на жалбоподателя следва да се обособят в две правни основания, а именно, на първо място, основание, изведено от нарушение на основните му права и на задължението за мотивиране и на второ място, основание, изведено от грешка в преценката и от злоупотреба с власт, извършена от Съвета.

По първото правно основание, изведено от нарушение на основните права и на задължението за мотивиране

— Доводи на страните

38 Жалбоподателят смята, че гарантирането на правото на защита има за цел да осигури надлежното упражняване на правото на ефективна съдебна защита. Регламент № 2580/2001 и Обща позиция 2001/931, към която препраща посоченият регламент, не предвиждали процедура за съобщаване на обжалваното решение и на уличаващите доказателства, довели до посочване на жалбоподателя в спорния списък. Освен това този регламент не предвиждал предварително или последващо изслушване на заинтересованото лице, което би довело до заличаване на името му от спорния списък. Според жалбоподателя, в нито един момент той не е могъл да представи защитата си във връзка с посочването на името му в спорния списък. Жалбоподателят смята, че като замразява средствата му, спорното решение му налага икономически и финансови санкции. По силата на постоянната практика на Съда правото на защита представлявало основен принцип на общностното право, който трябва да се гарантира във всеки момент.

39 Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност не определяла никаква процедура, която да позволи мерките за замразяване на средства да бъдат оспорени. Задължение на държавите членки на Организацията на обединените нации било да определят конкретно кои са лицата, групите и образуванията, чиито средства трябва да бъдат замразени в изпълнение на тази резолюция. При положение, че е необходима дискреционна преценка на Общността, общностните институции били по принцип длъжни да зачитат правото на защита на заинтересованите

лица (Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, Recueil, стр. II-4665, наричано по-нататък „Решение по дело ОМРІ“, точка 101 и сл.).

- 40 Освен това приемането на решение за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 нарушавало правото на жалбоподателя на ефективна съдебна защита на правата, които черпи от общностния правен ред. Конкретните причини, които обосновават посочването на името му в спорния списък, не са му били съобщени, което възпрепятствало надлежното упражняване на правото му на обжалване пред Общия съд.
- 41 Жалбоподателят се позовава на член 253 ЕО, който налага на Съвета да мотивира актовете, които приема. Обжалваното решение не било мотивирано. По силата на постоянната съдебна практика задължението да се мотивира увреждащ акт имало за цел да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация. Последното трябвало да може да различи дали решението е обосновано или евентуално страда от порок. Това е единственият начин заинтересованото лице да провери дали може да оспори валидността му пред общностния съд, а що се отнася до последния — да упражни контрола си за законосъобразност. (Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Cogus UK/Комисия, С-199/99 P, Recueil, стр. I-11177, точка 145). Освен това жалбоподателят не бил уведомен за увреждащия акт. Накрая той посочва, че позоваването на Съвета на съдебно следствие, предприето срещу него в Италия, не представлява достатъчно мотивиране.
- 42 С охранителна цел жалбоподателят твърди, че посочването на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграфи 4 и 6 от Обща позиция 2001/931 не представлява достатъчно мотивиране на обжалваното решение.

- 43 В отговора си на писмен въпрос, поставен от Общия съд, жалбоподателят изтъква нарушение на основните принципи на общественото право, които произтичали от правото на справедлив процес, правото на непристрастен съд, презумпцията за невинност и от правото на собственост, както са защитени с Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), без да прави допълнителни уточнения. Накрая в писмената реплика жалбоподателят изтъква факта, че му е забранено да работи.
- 44 Съветът, поддържан от встъпилата страна, оспорва всички повдигнати от жалбоподателя доводи в подкрепа на първото правно основание.

— Съображения на Общия съд

- 45 Според постоянната съдебна практика основните права са неразделна част от общите принципи на правото, за чието спазване следи общественият съдия. В това отношение Съдът и Общият съд се вдъхновяват от общите за държавите членки конституционни традиции, както и от указанията, съдържащи се в международните актове за защита на правата на човека, към които държавите членки са се присъединили или в чието изработване са участвали. В това отношение ЕКПЧ има особено значение (вж. Решение на Съда от 26 юни 2007 г. по дело *Ordre des barreaux francophones et germanophone* и др., C-305/05, Сборник, стр. I-5305, точка 29 и цитираната съдебна практика).
- 46 От съдебната практика следва също, че спазването на правата на човека е условие за законосъобразност на обществените актове (Становище на Съда от 28 март 1996 г., 2/94, *Recueil*, стр. I-1759, точка 34) и че в Общността не могат да се допускат мерки, които са несъвместими със спазването на тези права

(вж. Решение на Съда от 12 юни 2003 г. по дело Schmidberger, C-112/00, Recueil, стр. I-5659, точка 73 и цитираната съдебна практика).

47 Що се отнася до спазването на правото на защита, според постоянната съдебна практика във всяко производство срещу лице, което може да завърши с увреждащ го акт, спазването на правото на защита представлява основен принцип на общностното право и трябва да бъде гарантирано, дори когато липсва правна уредба за въпросното производство. Този принцип изисква всяко лице, на което може да бъде наложена санкция, да има възможност надлежно да изложи своята гледна точка относно възприетите в негов ущърб доказателства за обосноваване на санкцията (вж. Решение по дело OMPI, точка 91 и цитираната съдебна практика).

48 В контекста на решение за замразяване на средства общият принцип на спазване на правото на защита изисква, освен когато императивни съображения, свързани със сигурността или с осъществяването на международните отношения на Общността или на нейните държави членки не допускат това, уличаващите доказателства да бъдат съобщени на заинтересованото лице, доколкото е възможно, или едновременно, или във възможно най-кратък срок след приемане на първоначално решение за замразяване на средствата. При същите условия всяко последващо решение за замразяване на средства по принцип трябва да се предхожда от съобщаване на новите уличаващи доказателства и от изслушване (Решение по дело OMPI, точка 137).

49 В конкретния случай изложение на мотивите е изпратено от Съвета на жалбоподателя на 3 януари 2008 г. след приемането на Решение 2007/868/ЕО на Съвета от 20 декември 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/445/ЕО (OBL 340, стр. 100), чийто текст е идентичен на предходните решения, в които се посочва неговото име. В писмо от 14 март 2008 г. жалбоподателят представя възражения. Съветът разглежда

съдържанието му, преди да реши чрез обжалваното решение да запази името на жалбоподателя в спорния списък. В писмо, изпратено на жалбоподателя на 15 юли 2008 г. и включващо едновременно обжалваното решение и изложение на мотивите — идентично на предходните решения, в които неговото име е посочено — Съветът посочва, че след като е разгледал писмото на жалбоподателя от 14 март 2008 г., намира, че по преписката няма нито едно ново доказателство, което да обоснове промяна в позицията му, както и че съобщените по-рано на жалбоподателя мотиви остават валидни. От писмото следва, че що се отнася до правото да бъде изслушан, Съветът е дал възможност на жалбоподателя да представи възражения относно изложението на мотивите.

50 От предходното следва, че твърдението за нарушение, изведено от нарушение на правото на защита на жалбоподателя, и по-специално на правото му да бъде изслушан, трябва да бъде отхвърлено.

51 По отношение на нарушението на задължението за мотивиране, посочено от жалбоподателя, въпросното задължение е следствие от принципа на зачитане на правото на защита. В това отношение следва да се припомни, че задължението да се мотивира увреждащ акт, има за цел, от една страна, да предостави на заинтересованото лице достатъчно указания, за да установи дали актът е обоснован, или евентуално страда от порок, който позволява да се оспори валидността му пред общността съд, и от друга страна, да позволи на последния да упражни контрол за законосъобразността на този акт (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело *Corus UK/Комисия*, посочено по-горе, точка 145 и Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело *Dansk Rørindustri* и др./Комисия, С-189/02 Р, С-202/02 Р, С-205/02 Р—С-208/02 Р и С-213/02 Р, *Recueil*, стр. I-5425, точка 462).

52 Целта на гаранцията, свързана със задължението за мотивиране в контекста на приемането на решение за замразяване на средства на основание член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, както и ограниченията на тази гаранция, които могат законосъобразно да бъдат наложени на заинтересованите лица в този контекст, са определени от Общия съд в Решение по дело *OMPI* (точки 138—151).

- 53 От точки 143—146 и точка 151 от Решение по дело ОМРІ по-конкретно следва, че както мотивите на първоначално решение за замразяване на средства, така и мотивите на последващите решения трябва да се позовават не само на законите изисквания за прилагането на Регламент № 2580/2001, по-специално на съществуването на национално решение, взето от компетентен орган, но и на специфичните и конкретни причини, поради които при упражняване на неговата оперативна самостоятелност Съветът приема, че спрямо заинтересованото лице следва да се вземе мярка за замразяване на средства.
- 54 От друга страна, както от точка 145 от Решение по дело ОМРІ, така и от член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, към която препраща и член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, произтича, че ако последващите решения за замразяване на средства трябва да се предхождат от „преразглеждане“ на положението на заинтересованото лице, то това се налага, за да се гарантира, че „все още съществуват основания“ за запазването на името му в спорния списък, ако е необходимо въз основа на нови данни или доказателства.
- 55 В това отношение Общият съд все пак уточнява, че ако мотивите на последващо решение за замразяване на средства по същество са същите като изтъкнатите при приемането на предходно решение, обикновено изявление в този смисъл може да бъде достатъчно, по-конкретно когато заинтересованото лице е група или образувание (Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Sison/Съвет, T-341/07, Сборник, стр. II-3625, точка 62 и цитираната съдебна практика).
- 56 В конкретния случай от изложението на мотивите, което придружава писмото за уведомяване за спорното решение, следва, че вписването на името на жалбоподателя в спорния списък се основава на факта, че съдия-следователят в Неапол е издал по този повод на 9 октомври 2000 г. заповед за временно задържане. Жалбоподателят е обвинен в участие в заговор с цел създаване в Италия на

подразделение на групата „Al-Takfir и Al-Hijra“ (Al Takfir Wal Hijra), действаща в Алжир от 1992 г. и подкрепяща терористична дейност, трафик на оръжия и подправка на документи в полза на терористични групи в Алжир. Италианското съдебно разследване било в ход, което обосновава включването на жалбоподателя в спорния списък, приложен към Обща позиция 2001/931.

- 57 Освен това следва да се припомни широкото право на преценка, с което разполага Съветът относно обстоятелствата, които трябва да се вземат предвид при приемането или запазването в сила на мярка за замразяване на средства. При тези условия не може да се изисква от Съвета да посочва по-подробно как замразяването на средствата на жалбоподателя допринася конкретно за борбата с тероризма или да представя доказателства, че заинтересованото лице би могло да използва средствата си, за да извърши или да улесни извършването на терористични актове в бъдеще (Решение по дело OMP1, точка 159 и Решение по дело Sison/Съвет, посочено по-горе, точки 65 и 66).
- 58 Предвид тези фактически обстоятелства твърдението за нарушение, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, трябва да бъде отхвърлено.
- 59 От друга страна, жалбоподателят твърди, че не се е ползвал от ефективна съдебна защита. Съгласно постоянната съдебна практика принципът на ефективна съдебна защита представлява основен принцип на общностното право, който произтича от общите конституционни традиции на държавите членки и който е записан в членове 6 и 13 от ЕКПЧ и впрочем е потвърден с член 47 от прогласената на 7 декември 2000 г. в Ница Харта на основните права на Европейския съюз (ОВ С 364, 2000 г., стр. 1) (вж. по-конкретно Решение на Съда от 13 март 2007 г. по дело Unibet, C-432/05, Сборник, стр. I-2271, точка 37).

- 60 Освен това предвид практиката на Съда в други области (Решение на Съда от 15 октомври 1987 г. по дело *Heylens и др.*, 222/86, *Recueil*, стр. 4097, точка 15 и Решение на Съда по дело *Dansk Rørindustri и др./Комисия*, посочено по-горе, точки 462 и 463) в конкретния случай трябва да се направи изводът, че ефективността на съдебния контрол, който трябва да може да се отнася в частност до законосъобразността на мотивите, на които е основано в случая вписването на името на лице или на образувание в спорния списък, приложен към Обща позиция 2001/931, и който води до налагането на заинтересованото лице на съвкупност от ограничителни мерки, предполага въпросният общностен орган да е длъжен, в рамките на възможното, да уведоми съответното лице или образувание за мотивите, на които се основава разглежданата мярка, в момента на вземането на решение за тази мярка или поне в най-кратки срокове след това решение, за да позволи на адресатите да упражнят своевременно правото си на обжалване. По отношение на последващите решения за замразяване на средства, приети от Съвета в рамките на преразглеждането през определени интервали от време, поне веднъж на всеки шест месеца, за да се обоснове запазването на заинтересованите лица в спорния списък, предвидено в член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, повече не е необходимо да се гарантира изненадващо действие, за да се осигури ефективността на санкциите. Поради това всяко последващо решение за замразяване на средства трябва да се предхожда от нова възможност за изслушване, а когато е необходимо, и от съобщаване на новите уличаващи доказателства (вж. Решение по дело *OMPI*, точка 131, вж. също в това отношение Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело *Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия*, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точка 338 и Решение на Общия съд от 11 юли 2007 г. по дело *Sison/Съвет*, T-47/03, непубликувано в Сборника, точки 212 и 213).
- 61 От точки 55 и 56 по-горе следва, че обжалваното решение и изложение на мотивите са съобщени на жалбоподателя с писмо от същия ден, в който е прието посоченото решение. Постъпвайки по този начин, Съветът е позволил на жалбоподателя да защити правата си и да вземе информирано решение дали е целесъобразно да сезира общностния съд, както и да позволи на последния да упражни в пълна степен съдебен контрол за законосъобразност на спорното решение.
- 62 От предходното следва, че в конкретния случай твърдението за нарушение, изведено от нарушение на правото на ефективна съдебна защита, трябва да бъде отхвърлено.

- 63 Що се отнася до принципа на презумпцията за невиновност, посочен в член 6, параграф 2 от ЕКПЧ и в член 48, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, следва да се констатира, че той представлява основно право, което предоставя на частноправните субекти права, спазването на които е гарантирано от общността (Решение на Общия съд от 4 октомври 2006 г. по дело Tillack/Комисия, T-193/04, Recueil, стр. II-3995, точка 121 и Решение на Общия съд от 12 октомври 2007 г. по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, T-474/04, Сборник, стр. II-4225, точка 75).
- 64 Спазването на презумпцията за невиновност изисква всяко обвинено лице да се счита за невиновно, докато вината му не се докаже по законен начин. Този принцип обаче допуска приемането на обезпечителни мерки, които не съставляват санкции и не предрешават по никакъв начин въпроса за невиновността или вината на лицето, срещу което са насочени. Подобни обезпечителни мерки трябва по-специално да са предвидени в закона, да са приети от компетентен орган и да бъдат ограничени във времето (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 2 септември 2009 г. по дело El Morabit/Съвет, T-37/07 и T-323/07, непубликувано в Сборника, точка 40).
- 65 Член 2 от Обща позиция 2001/931 предвижда, че Общността разпорежда да се замразят средствата на лицата, групите и образуванията, изброени в списъка, предвиден в член 1, параграф 4. На това основание замразяването на средствата, наложено на жалбоподателя, е предвидено от общностното законодателство.
- 66 В съответствие с член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 списъкът се преглежда през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че съществуват основания имената на лицата, групите и образуванията да продължат да бъдат включени в него. На това основание замразяването на средствата, наложено на жалбоподателя, е прието от компетентния орган и е ограничено във времето.

67 Освен това следва да се посочи, че разглежданите ограничителни мерки, приети от Съвета в рамките на борбата срещу тероризма, не водят до конфискация на активите на заинтересованите лица като придобити чрез престъпление, а до тяхното замразяване като временна мярка. Тези мерки следователно не представляват санкция и впрочем не предполагат наличието на обвинение от подобен характер (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 11 юли 2007 г. по дело Sison/Съвет, посочено по-горе, точка 101).

68 Всъщност решението на Съвета, което е резултат от решение на компетентен национален орган, не е констатация, че дадено нарушение действително е било извършено, а е прието в рамките на и за целите на производство от административен характер с обезпечителна функция, чиято цел е да позволи на Съвета да продължи ефективно борбата срещу финансирането на тероризма.

69 В това отношение следва да се отбележи, че при прилагане на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, разпоредби, въвеждащи специфична форма на сътрудничество между Съвета и държавите членки в рамките на общата борба срещу тероризма, този принцип поражда за Съвета задължението да се довери, доколкото е възможно, на преценката на компетентния национален орган, най-малкото когато това е съдебен орган, по-конкретно относно съществуването на „сериозни и достоверни доказателства или улики“, на които се основава решението на последния (Решение по дело OMP1, точка 124).

70 От фактите в конкретния случай следва, че Съветът е действал в съответствие с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и с Регламент № 2580/2001. Като

се основава на решение на съдия-следовател от държава членка и като съобщава на жалбоподателя с писмо от 15 юли 2008 г. мотивите за включването му в спорния списък, Съветът е изпълнил задълженията си в съответствие с общностното право.

71 От всичко изложено по-горе следва, че твърдението за нарушение, изведено от неспазване на принципа на презумпцията за невиновност, трябва да бъде отхвърлено.

72 Що се отнася до твърдяното нарушение на правото на безпристрастен съд и на зачитането на правото на справедлив процес, жалбоподателят не е представил достатъчно доказателства в подкрепа на доводите си. Тези твърдения за нарушения трябва да се отхвърлят на основание член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд. Във всеки случай трябва да се припомни, че Общият съд не е компетентен да осъществява контрол върху спазването на националното наказателно производство. Всъщност този контрол е единствено от компетентността на италианските власти или — по жалба на заинтересованото лице — на компетентната национална юрисдикция. Освен това по принцип не е задължение на Съвета да се произнася по редовността на производството срещу заинтересованото лице, довело до постановяване на посоченото решение, предвидено в приложимото право на държавата членка, или по зачитането на основните права на заинтересованото лице от националните власти. Всъщност това правомощие принадлежи изключително на компетентните национални юрисдикции или когато е необходимо — на Европейския съд по правата на човека (вж. Решение по дело ОМРІ, точка 121 и по аналогия Решение на Общия съд от 10 април 2003 г. по дело *Le Pen/Парламент*, T-353/00, *Recueil*, стр. II-1729, точка 91, потвърдено след обжалване с Решение на Съда от 7 юли 2005 г. по дело *Le Pen/Парламент*, C-208/03 P, *Recueil*, стр. I-6051).

73 По отношение на ограниченията на правото на собственост и на правото да се упражнява икономическа дейност, изтъкнати от жалбоподателя, следва да

се отбележи, че според постоянната съдебна практика основните права не са абсолютни прерогативи и че упражняването им може да се ограничава, когато това е обосновано поради преследваните от Общността цели от общ интерес. В този смисъл всяка икономическа или финансова ограничителна мярка по дефиниция има последици, които засягат правото на собственост и свободното упражняване на професионални дейности, причинявайки по този начин вреда, в частност на субектите, извършващи дейностите, които съответните ограничителни мерки целят да възпрепятстват. Значимостта на целите, преследвани със спорната правна уредба, е от естество да обоснове отрицателни последици, дори значителни, за определени оператори (вж. в този смисъл Решение на Съда от 30 юли 1996 г. по дело *Bosphorus*, C-84/95, *Recueil*, стр. I-3953, точки 21—23 и Решение по дело *Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия*, посочено по-горе, точки 355 и 361).

⁷⁴ В конкретния случай свободата да се упражнява икономическа дейност, както и правото на собственост на жалбоподателя, са ограничени в значителна степен поради приемането на обжалваното решение, тъй като той не може да се разпорежда със средствата си, разположени на територията на Общността, освен по силата на специално разрешение. Предвид важноста на поддържането на мира и международната сигурност обаче причинените неудобства не са неадекватни и непропорционални спрямо посочените цели, още повече че член 5 от Регламент № 2580/2001 предвижда определени изключения, които позволяват на лицата, засегнати от мерките за замразяване на средствата, да посрещнат основните си разходи (вж. в този смисъл Решение по дело *El Morabit/Съвет*, посочено по-горе, точка 62).

⁷⁵ От предходното следва, че правното основание, изведено от нарушение на основните права и от нарушение на задължението за мотивиране, следва да бъде отхвърлено.

По второто правно основание, изведено от грешка в преценката и от злоупотреба с власт

— Доводи на страните

- 76 Според жалбоподателя направеното от Съвета позоваване на италианското съдебно производство, спряно от 2001 г., не представлява достатъчно основание за запазване на името му в спорния списък. Той смята, че това производство е приключено, а той самият — оправдан.
- 77 Следователно жалбоподателят посочва извършена от Съвета грешка в преценката относно участието му в терористични дейности, както и злоупотреба с власт.
- 78 Съветът, поддържан от встъпилата страна, оспорва всички посочени от жалбоподателя доводи в подкрепа на второто правно основание.

— Съображения на Общия съд

- 79 Що се отнася до твърдяната грешка в преценката, изтъкната от жалбоподателя, както Общият съд посочва в точки 115 и 116 от Решение по дело ОМРІ, фактическите и правни обстоятелства, които могат да обусловят прилагането на мярка за замразяване на средства спрямо дадено лице, група или образувание, се определят от член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001.

80 В конкретния случай релевантната правна уредба е предвидена в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, съгласно който Съветът, действащ единодушно, създава, преглежда и изменя списъка на лицата, групите или предприятията, към които се прилага настоящият регламент, в съответствие с разпоредбите на член 1, параграфи 4—6 от Обща позиция 2001/931. Въпросният списък следователно трябва да бъде изготвен в съответствие с разпоредбите на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 въз основа на прецизна информация или материал в съответното дело, която обозначава, че е взето решение от компетентен орган по отношение на засегнатите лица, групи и образувания, независимо дали това засяга възбуждането на разследвания или преследване за терористично действие, опит да се извърши, участва или подпомогне такова действие, и която информация е основана на сериозни и достоверни доказателства или улики или на присъда за такива деяния. Под „компетентен орган“ се разбира съдебен орган или, ако съдебните органи не разполагат с компетентност в тази област, равностоен компетентен орган в тази област. Освен това имената на включените в списъка лица и образувания трябва да се преразглеждат през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че все още съществуват основания за тяхното запазване в списъка в съответствие с разпоредбите на член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 (Решение по дело ОМРІ, точка 116).

81 В точка 117 от Решението по дело ОМРІ и в точка 131 от Решение на Общия съд от 23 октомври 2008 г. по дело People’s Mojahedin Organization of Iran/Съвет (Т-256/07, Сборник, стр. II-3019, наричано по-нататък „Решение по дело РМОІ“) Общият съд заключава въз основа на тези разпоредби, че процедурата, която може да доведе до мярка за замразяване на средства въз основа на релевантната правна уредба, протича на две равнища, едното — национално, другото — общностно. На първо място, компетентен национален орган, който по принцип е съдебен орган, трябва да приеме по отношение на заинтересуваното лице решение съобразно дефиницията на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Ако става въпрос за решение за възбуждане на разследвания или преследване, то следва да се основава на сериозни и достоверни доказателства или улики. На второ място, Съветът, като се произнася с единодушие, следва да вземе решение за включването на заинтересуваното лице в спорния списък въз основа на прецизна информация или материал в преписката, които показват, че такова решение е взето. На следващо място, Съветът трябва да се уверява през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, че съществуват основания за запазване на заинтересуваното лице в спорния списък. В това отношение проверката на наличието на решение на национален орган, което отговаря на посочената дефиниция, е съществено предварително условие за

приемането от Съвета на първоначално решение за замразяване на средства, докато проверката на последиците от това решение на национално равнище е абсолютно необходима в контекста на приемането на последващо решение за замразяване на средства.

82 Както е постановено в точка 134 от Решение по дело РМОI, макар Съветът да носи тежестта на доказване на това, че замразяването на средствата на лице, група или образувание е или продължава да бъде оправдано с оглед на релевантната правна уредба, предметът на доказване е относително ограничен на равнището на общностната процедура за замразяване на средства. При последващо решение за замразяване на средства след преразглеждане доказателствената тежест се отнася главно до въпроса дали замразяването на средствата продължава да бъде оправдано предвид всички релевантни обстоятелства по случая, и особено предвид последиците от посоченото решение на компетентния национален орган.

83 По отношение на упражнявания от него контрол Общият съд признава в точка 159 от Решение по дело ОМРI, че Съветът разполага с широко право на преценка на обстоятелствата, които следва да се вземат предвид с оглед на приемането на икономически и финансови санкции на основание членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО, в съответствие с Обща позиция, приета в областта на общата външна политика и политика на сигурност. Това право на преценка засяга по-конкретно съображенията за целесъобразност, на които се основават такива решения. Същевременно, макар Общият съд да признава на Съвета широка свобода на преценка в тази област, това не означава, че той не трябва да упражнява контрол върху тълкуването на релевантните данни, извършено от тази институция. Действително общностният съд трябва по-специално не само да провери фактическата точност на представените доказателства, тяхната достоверност и логическа последователност, но трябва също да провери дали тези доказателства включват всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени ситуацията, както и това дали те са от такъв характер, че да подкрепят направените въз основа на тях изводи. В рамките на този

контрол обаче Общият съд не може да замени преценката на Съвета за целесъобразност със своята преценка (Решение по дело РМОI, точка 138, вж. по аналогия Решение на Съда от 22 ноември 2007 г. по дело Испания/Lenzing, C-525/04 Р, Сборник, стр. I-9947, точка 57 и цитираната съдебна практика).

84 От това следва, че е уместно да се разгледа дали решението на съдия-следователя в Неапол отговаря на условията, посочени в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Разпоредбата предвижда, че включването в спорния списък трябва да се извърши от Съвета „на базата на прецизна информация или материал в съответното дело, която обозначава, че е взето решение от компетентните органи по отношение на засегнатите лица, групи или образувания, независимо дали това засяга възбуждането на разследвания или преследване от прокурора на терористично действие, опит да се извърши, участва или подпомогне такова действие и която информация е основана на сериозни и достоверни доказателства или улики, или на присъда за такива [деяния] [...] з]а целите на настоящия параграф „компетентна власт“ означава съдебна власт, а там, където съдебната власт няма компетентност в областта, попадаща в обхвата на настоящия параграф, компетентните власти в тази област“.

85 В конкретния случай съдебен орган на държава членка, а именно съдия-следователят в Неапол, е издал заповед за временно задържане на жалбоподателя, обвинен за участие в терористични дейности по смисъла на член 1, параграф 3 от Обща позиция 2001/931.

86 В това отношение следва да се припомни, че при прилагане на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, разпоредби, въвеждащи специфична форма на сътрудничество между Съвета и

държавите членки в рамките на общата борба срещу тероризма, този принцип поражда за Съвета задължението да се довери, доколкото е възможно, на преценката на компетентния национален орган, най-малкото когато това е съдебен орган, по-конкретно относно съществуването на „сериозни и достоверни доказателства или улики“, на които се основава решението на последния (Решение по дело ОМРІ, точка 124).

87 От фактите в конкретния случай следва, че Съветът е действал в съответствие с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и от Регламент № 2580/2001. Като се основава на решение, прието от национален съдия и като информира жалбоподателя с писмо от 15 юли 2008 г. относно мотивите за включването му в спорния списък, Съветът е изпълнил задълженията си в съответствие с общностната правна уредба. Следователно твърдението за нарушение, изведено от грешка в преценката, трябва да бъде отхвърлено.

88 Колкото до злоупотребата с власт, жалбоподателят не е представил конкретно доказателство, което да подкрепи това твърдение и да докаже, че с приемането на спорното решение институцията преследва цел, различна от тази, с оглед на която те са ѝ предоставени (вж. в този смисъл Решение на Съда от 4 февруари 1982 г. по дело *Вуї* и др./Комисия, 817/79, *Recueil*, стр. 245, точка 28). Във всеки случай от всички предходни съображения следва, че Съветът е действал в рамките на правомощията, предоставени му от Договора и от релевантното законодателство на Съюза, така че твърдението за нарушение, изведено от злоупотреба с власт, трябва да бъде отхвърлено.

89 Предвид гореизложеното второто правно основание следва да се отхвърли.

2. По иска за обезщетение

Доводи на страните

- ⁹⁰ По отношение на иска за обезщетение жалбоподателят смята, че е претърпял непребрежими лични и професионални вреди поради споменаването на името му в спорния списък. Той и съпругата му били жертви на „заклеймяване“, което нанесло вреди на личния и социалния му живот. Вече било невъзможно да получи виза и да работи в Германия. Като се има предвид, че не му е било предявено никакво конкретно твърдение за нарушение, му било невъзможно да се защитава. Следователно жалбоподателят иска поправка на неимуществената вреда, чието парично остойностяване предоставя на мъдростта на Общия съд, като обаче счита, че 2 000 EUR е минимална сума.
- ⁹¹ Съветът смята искането за обезщетение за недопустимо поради липса на доводи. При условията на евентуалност Съветът, подкрепян от встъпилата страна, оспорва всички доводи, посочени от жалбоподателя в подкрепа на искането му за обезщетение.

Съображения на Общия съд

- ⁹² Общият съд смята за уместно да разгледа най-напред основателността на иска за обезщетение. Следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Общността по смисъла на член 288, втора алинея ЕО за неправомерно поведение на нейните органи, трябва да са изпълнени определени кумулативни условия, а именно неправомерност

на поведението, за което се упрекват институциите, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. Решение на Общия съд от 14 декември 2005 г. по дело FIAMM и FIAMM Technologies/Съвет и Комисия, T-69/00, Recueil, стр. II-5393, точка 85 и цитираната съдебна практика).

⁹³ Доколкото тези три условия за ангажиране на отговорността са кумулативни, липсата на едно от тях е достатъчна, за да се отхвърли иск за обезщетение, без при това положение да е необходимо да се изследват останалите условия (вж. решение на Общия съд от 13 септември 2006 г. по дело CAS Succhi di Frutta/Комисия, T-226/01, Recueil, стр. II-2763, точка 27 и цитираната съдебна практика).

⁹⁴ В конкретния случай всички доводи, които жалбоподателят изтъква, за да докаже незаконосъобразността на обжалваното решение, са разгледани и отхвърлени. Следователно отговорността на Съюза не може да се ангажира въз основа на твърдение за незаконосъобразност на посоченото решение.

⁹⁵ Поради това, без да е необходимо да разглежда възражението за недопустимост, повдигнато от Съвета, искането за обезщетение на жалбоподателя следва да се отхвърли като неоснователно.

⁹⁶ От всички съображения по-горе следва, че жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноси

- 97 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено таква искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноси в съответствие с исканията на Съвета.
- 98 Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник държавите членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноси. Италианската република понася направените от нея съдебни разноси.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Г-н Sofiane Fahas понася освен направените от него съдебни разноси и разностите, направени от Съвета на Европейския съюз.

3) Италианската република понася направените от нея съдебни разноски.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 декември 2010 година.

Подписи